

พระราชบัญญัติการพิมพ์

พุทธศักราช ๒๔๗๖

นริศรานุวัตติวงศ์

ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามพระราชกฤษฎีกาตั้งวันที่ ๑๑ มกราคม พ.ศ. ๒๔๗๖)

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปก
เกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ
สั่งว่า

วันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๓๗ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๑ หน้า ๑๐๕

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรถวายคำปรึกษาว่า สมควรที่จะส่งเสริมเสรีภาพของบุคคลทั้งหลายในการออกโฆษณาความคิดเห็นอย่างบริบูรณ์เท่าที่มีวิสัยจะเป็นไปได้ โดยไม่ทำให้เสื่อมทรามแก่ความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติการพิมพ์ พุทธศักราช ๒๕๓๖”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ ๑ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๓๗ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติสมุดเอกสาร และหนังสือพิมพ์ พุทธศักราช ๒๕๓๐ และกฎกระทรวงที่ออกโดยพระราชบัญญัตินั้น กับพระราชบัญญัติสมุดเอกสารและหนังสือพิมพ์แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๕๓๕

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“เครื่องพิมพ์” หมายความว่า เครื่องมือที่ใช้ในการพิมพ์ เว้นแต่เครื่องพิมพ์ดีด

“การพิมพ์” หมายความว่า การทำด้วยเครื่องพิมพ์ให้เป็นตัวหนังสือหรือรูปรอยอย่างใด ๆ โดยการกดหรือโดยใช้พิมพ์หิน หรือเครื่องกล หรือวิธีเคมี หรือวิธีอื่นใด อันอาจให้เกิดเป็นสิ่งพิมพ์ขึ้นหลายสำเนา

“สิ่งพิมพ์” หมายความว่า สมุด แผ่นกระดาษหรือวัตถุใด ๆ ที่พิมพ์หรือเขียนเป็นตัวหนังสือหรือตัวเลขรวมทั้งบทเพลง แผนที่ แผนผัง แผนภาพ ใบประกาศ ภาพวาด ภาพระบายสี ภาพถ่าย แผ่นเสียง หรือสิ่งอื่นใดอันมีลักษณะเช่นเดียวกัน

“หนังสือพิมพ์” หมายความว่า สิ่งพิมพ์บรรจุข้อความอันมิได้จำกัดไว้ซึ่งมีชื่อจำหน่ายเป็นแบบเช่นเดียวกันและออกตามลำดับ หรือเจตนาจะออกตามลำดับ มีกำหนดก็ตาม ไม่มีกำหนดก็ตาม ต่างฉบับมีความต่อเนื่องกันหรือไม่ก็ตาม

“การออกโฆษณา” หมายความว่า การขาย จ่ายแจก หรือเสนอขาย เสนอจ่ายแจก ซึ่งสิ่งพิมพ์หรือหนังสือพิมพ์

ไม่เลือกว่าการจ่ายหรือเสนอจ่ายแก่นี้ จะเป็นการให้เปล่าหรือไม่

“ผู้ประพันธ์” หมายความว่า บุคคลผู้รับผิดชอบโดยลำพังหรือร่วมกับผู้อื่นในการคิดหรือเรียบเรียง หรือแปลสิ่งที่ได้ออกโฆษณาเป็นสิ่งพิมพ์หรือหนังสือพิมพ์

“บรรณาธิการ” หมายความว่า บุคคลผู้รับผิดชอบโดยลำพังหรือร่วมกับผู้อื่นในการตรวจแก้หรือเตรียมงานของตนหรือของผู้อื่นเพื่อการออกโฆษณาในกรณีแห่งสิ่งพิมพ์ และหมายความว่า บุคคลซึ่งรับผิดชอบในการตรวจแก้คัดเลือก เตรียมหรือควบคุมงานของตน หรือของผู้อื่นเพื่อการออกโฆษณา ในกรณีแห่งหนังสือพิมพ์

“ผู้พิมพ์โฆษณา” หมายความว่า ผู้จัดการโรงพิมพ์ซึ่งรับผิดชอบโดยลำพัง หรือร่วมกับผู้อื่นในการพิมพ์เพื่อออกโฆษณาสิ่งพิมพ์ หรือหนังสือพิมพ์

“เจ้าของ” หมายความว่า บุคคลผู้ลงทุนทั้งหมดหรือแต่บางส่วนเพื่อจัดการหนังสือพิมพ์

บุคคลผู้เดียวจะรับตำแหน่งหน้าที่ต่าง ๆ ทั้งหมดหรือแต่บางตำแหน่งอย่างใดอย่างหนึ่งของผู้ประพันธ์ บรรณาธิการ ผู้พิมพ์โฆษณา และเจ้าของในขณะเดียวกันก็ได้

มาตรา ๕ สิ่งพิมพ์ดังต่อไปนี้ไม่เข้าอยู่ในบทวิเคราะห
แห่งมาตราก่อน คือ

สิ่งพิมพ์ของรัฐบาล บัตร ตราสาร และแบบพิมพ์ซึ่ง
ใช้กันตามปกติในการส่วนตัว การคบหาสมาคม การเมือง
หรือการค้า

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย มี
อำนาจหน้าที่ตั้งเจ้าพนักงานการพิมพ์และเจ้าหน้าที่อื่น ออก
กฎกระทรวงและบริหารกิจการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติ
กฎกระทรวงนั้นเมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้
เป็นอันใช้บังคับได้

แผนก ๑

สิ่งพิมพ์

มาตรา ๗ บุคคลจะมีเครื่องพิมพ์เพื่อการออกโฆษณา
ได้ก็ต่อเมื่อได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานการพิมพ์ให้เป็นผู้
พิมพ์โฆษณาแล้ว

มาตรา ๘ คำขอใบอนุญาตเป็นผู้พิมพ์โฆษณานั้น ให้
ลงวันเดือนปีและลายมือชื่อผู้ขอกับรายการดังต่อไปนี้

- (๑) ชื่อ สัญชาติ อายุ อาชีพ หลักแหล่งและบันทึกว่าด้วยการงานที่เคยทำมาแล้ว พร้อมด้วยเอกสารรับรอง
- (๒) หลักแหล่งของสถานที่ที่จะมีเครื่องพิมพ์นั้น
- (๓) จำนวนและชนิดเครื่องพิมพ์ และข้อความในทางวิชาการเกี่ยวกับเครื่องพิมพ์ ซึ่งจะได้ระบุไว้ในกฎกระทรวง

มาตรา ๘ เมื่อเจ้าพนักงาน การพิมพ์ได้รับ คำขอใบอนุญาตมีเครื่องพิมพ์แล้ว ให้ออกใบอนุญาตให้ เว้นแต่จะเห็นว่าไม่ควรอนุญาตด้วยเหตุอันอาจทำให้เสื่อมทรามแก่ความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน

การให้ใบอนุญาตหรือไม่ให้ด้วยเหตุใดนั้น ให้แจ้งเป็นหนังสือไปยังผู้ขอภายในหนึ่งเดือน นับแต่วันรับคำขอเป็นต้นไป

มาตรา ๑๐ ใบอนุญาตที่ออกให้แก่ผู้พิมพ์โฆษณา นั้น ให้ใช้ได้เฉพาะตัว

มาตรา ๑๑ ด้วยเหตุอันอาจทำให้เสื่อมทรามแก่ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน เจ้าพนักงานการพิมพ์อาจถอนใบอนุญาตที่ได้ให้ไปนั้นเมื่อใดก็ได้ จะถอนโดยมีกำหนดหรือไม่มีกำหนดเวลาก็ได้ ตามแต่จะเห็นควรแก่กรณี

การถอนใบอนุญาตเช่นนี้ ให้แจ้งเป็นหนังสือ

มาตรา ๑๒ เจ้าพนักงานการพิมพ์หรือเจ้าหน้าที่อื่น ซึ่งได้แต่งตั้งขึ้นเพื่อการนี้ มีอำนาจที่จะเข้าไปตรวจสถานที่ซึ่งระบุไว้ในใบอนุญาตให้พิมพ์โฆษณา เพื่อจะได้ทราบให้ตระหนักว่ามีได้มีกิจการอย่างใดกระทำลงอันเป็นการฝ่าฝืนข้อความในใบอนุญาต หรือในพระราชบัญญัตินี้ และมีอำนาจที่จะเข้าไปตรวจสถานที่ซึ่งระบุไว้ในใบอนุญาตให้พิมพ์โฆษณาอันได้ถูกลอนแล้ว เพื่อจะได้ทราบให้ตระหนักว่าบุคคลนั้นได้ปฏิบัติตามคำแจ้งความถอนใบอนุญาตหรือไม่

เครื่องพิมพ์และเครื่องอุปกรณ์ซึ่งมิได้อนุญาตให้มีเพื่อใช้ตามพระราชบัญญัตินี้ก็ดี หรืออนุญาตแล้วแต่ใบอนุญาตให้พิมพ์โฆษณาถูกลอนโดยชอบแล้วก็ดี รวมทั้งสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวเนื่องด้วยนั้นเจ้าหน้าที่จะยึดไว้ก็ได้

มาตรา ๑๓ ให้ผู้พิมพ์โฆษณามีสมุดทะเบียนไว้เล่มหนึ่งซึ่งต้องจดชื่อสิ่งพิมพ์ที่ตนได้พิมพ์ขึ้น จำนวนสิ่งพิมพ์และวันที่พิมพ์ กับทั้งชื่อและหลักแหล่งของบุคคลผู้ให้ตนพิมพ์ สมุดทะเบียนนี้ต้องนำแสดงต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลในเมื่อเจ้าหน้าที่ต้องการจะรู้ข้อความในทะเบียนนั้น เพื่อ

ประโยชน์ใด ๆ ก็ตาม ภายในขอบอำนาจหรือหน้าที่ของ
เจ้าหน้าที่นั้น

มาตรา ๑๔ สิ่งพิมพ์ทุกระดับที่ทำขึ้นในสยาม ต้อง
พิมพ์ชื่อผู้พิมพ์โฆษณา โรงพิมพ์ หลักแหล่งและปีที่พิมพ์
ลงไว้ในหน้าต้น หรือหน้าสุดท้ายให้ชัดเจน

มาตรา ๑๕ บรรดาสิ่งพิมพ์ที่ทำขึ้นในสยามนั้น ภายใน
ในสัปดาห์หนึ่งนับแต่วันพิมพ์เสร็จ ให้ผู้พิมพ์โฆษณาส่ง
สำเนาสองฉบับ โดยไม่คิดราคาไปยังเจ้าพนักงานการพิมพ์
ในจังหวัดของตน เพื่อส่งต่อไปยังหอพระสมุดแห่งชาติ

แผนก ๒

หนังสือพิมพ์

มาตรา ๑๖ บุคคลจะเป็นบรรณาธิการ ผู้พิมพ์โฆษณา
หรือเจ้าของหนังสือพิมพ์ที่พิมพ์ในสยามได้ก็ต่อเมื่อได้รับใบ
อนุญาตจากเจ้าพนักงานการพิมพ์แล้ว คำขอใบอนุญาตนั้น
ต้องลงวันเดือนปีและลายมือชื่อผู้ขอกับรายการดังต่อไปนี้ คือ

(๑) ชื่อหนังสือพิมพ์

(๒) วัตถุประสงค์ และระยะเวลาที่ออกของหนังสือ
พิมพ์

(๓) หลักแหล่งของสำนักงานใหญ่

(๔) ชื่อ และหลักแหล่งของโรงพิมพ์ที่จะพิมพ์หนังสือพิมพ์นั้น และชื่อเจ้าของโรงพิมพ์

(๕) ชื่อ สัญชาติ อายุ อาชีพ หลักแหล่งและบันทึกว่าด้วยการงานที่เคยทำมาแล้วพร้อมด้วยเอกสารรับรอง ให้ระบุด้วยว่า ผู้พิมพ์โฆษณาหรือบรรณาธิการเป็นเจ้าของหนังสือพิมพ์ด้วยหรือไม่ และผู้พิมพ์โฆษณาเป็นบรรณาธิการด้วยหรือไม่

ใบอนุญาตที่ออกให้แก่ผู้ขออนั้นให้ใช้ได้เฉพาะตัว ถ้ารายการใดที่แสดงไว้ในคำขอใบอนุญาตนั้นเปลี่ยนแปลงไปเป็นอย่างอื่น ต้องแจ้งเป็นหนังสือต่อเจ้าพนักงานการพิมพ์ภายใน ๗ วัน นับแต่การเปลี่ยนแปลงนั้น

มาตรา ๑๗ ให้เจ้าพนักงานการพิมพ์ออกใบอนุญาตให้เว้นแต่จะเห็นว่าไม่ควรอนุญาตด้วยเหตุอันอาจทำให้เสื่อมทรามแก่ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ห้ามมิให้ออกใบอนุญาตให้แก่บุคคล ดังจะกล่าวต่อไปนี้

(ก) บุคคลซึ่งไม่มีความสามารถบริบูรณ์ ตามความหมายแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

(ข) บุคคลซึ่งไม่มีถิ่นที่อยู่ในสยาม

ใบอนุญาตให้เป็นบรรณาธิการหนังสือพิมพ์นั้น ให้ออกให้แต่เฉพาะแก่บุคคล ดังต่อไปนี้

- (๑) ผู้สอบได้ประโยคมัธยมบริบูรณ์ (ชาย) หรือ
- (๒) ผู้สอบได้ประกาศนียบัตรอื่นซึ่งเทียบเสมอ หรือสูงกว่าประโยคมัธยมบริบูรณ์ (ชาย) หรือ
- (๓) ผู้ซึ่งมีวิทยฐานะอันคณะกรรมการสอบความรู้ไม่น้อยกว่า ๓ นาย ซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยจะได้ตั้งขึ้นเพื่อการนี้ เห็นว่ามีความรู้ควรแก่การเป็นบรรณาธิการได้

มาตรา ๑๘ เจ้าพนักงานการพิมพ์อาจถอนใบอนุญาตที่ได้ออกให้ไปนั้นเมื่อใดก็ได้ โดยมีกำหนดหรือไม่มีกำหนดเวลาก็ได้ ตามแต่จะเห็นควรแก่กรณีดังจะกล่าวต่อไปนี้

- (ก) ในกรณีที่โฆษณาบทประพันธ์อันอาจทำให้เสื่อมทรามแก่ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน
- (ข) เมื่อผู้ได้รับใบอนุญาตเข้าอยู่ในลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๗
- (ค) ในกรณีที่โฆษณาบทประพันธ์ อันกล่าวความเป็นปฏิปักษ์ต่อรัฐบาลต่างประเทศซึ่งมีทางพระราชไมตรีกับสยาม ในเมื่อบทประพันธ์นั้น ๆ น่าจะเป็นเหตุให้กระทบกระเทือน

อย่างรุนแรงถึงทางพระราชไมตรีระหว่างรัฐบาลทั้งสองฝ่าย หรือน่าจะเป็นเหตุให้เกิดความปั่นป่วนขึ้นในสยาม

เจ้าพนักงานการพิมพ์อาจไม่ถอนใบอนุญาตในทันที และ อาจมีหนังสือตักเตือนบรรณาธิการ ผู้พิมพ์โฆษณาหรือ เจ้าของหนังสือฉบับบทบัญญัติในข้อ (ก) หรือ (ค) แห่งวรรค ก่อนว่า ถ้าชั้นต่อไปอีกจะถอนใบอนุญาตก็ได้

การถอนใบอนุญาตนั้น ให้แจ้งเป็นหนังสือ

ถ้าบรรณาธิการ ผู้พิมพ์โฆษณาหรือเจ้าของหนังสือพิมพ์ จะโต้แย้งว่าบทประพันธ์หรือประกาศ แจ้งความซึ่งน่าจะเป็น เหตุให้ถอนใบอนุญาตนั้น บุคคลภายนอกเป็นผู้เขียนโดยใช้ นามตรง หรือนามแฝงก็ดี หรือว่าบทประพันธ์ หรือประกาศ แจ้งความนั้น ๆ ได้คัดลอกมาจากสิ่งพิมพ์หรือจากทางอื่นก็ดี ข้อโต้แย้งเช่นนี้ท่านว่าจะยกขึ้นเป็นข้อแก้ตัวหาได้ไม่

มาตรา ๑๕ บรรณาธิการ ผู้พิมพ์โฆษณา หรือเจ้าของ ผู้ถูกถอนใบอนุญาตตามความในมาตราก่อนนั้น อาจได้รับ ใบอนุญาตใหม่ให้เป็นบรรณาธิการ ผู้พิมพ์โฆษณา หรือ เจ้าของหนังสือพิมพ์อีกก็ได้ ถ้าเจ้าพนักงานการพิมพ์เห็น จำเป็นก็ให้วางเงินประกันไว้เป็นจำนวนไม่เกินสองพันบาท เงินประกันนี้อาจยึดไว้ได้ไม่เกิน ๑ ปี ในเวลาที่ยึดเงิน

ประกันอยู่นี้ ถ้าหากถูกถอนใบอนุญาตอีกให้รับเงินนั้นเป็น
ของแผ่นดิน

มาตรา ๒๐ บรรดาหนังสือพิมพ์ ทุกฉบับที่พิมพ์ใน
สยามต้องพิมพ์ชื่อเจ้าของผู้พิมพ์โฆษณา บรรณาธิการและ
โรงพิมพ์ ทั้งหลักแหล่งกับวันเดือนปีที่พิมพ์นั้นลงไว้ใน
หน้าต้นหรือหน้าสุดท้ายให้ชัดเจน

มาตรา ๒๑ ให้ใช้มาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติ
บังคับตลอดถึงหนังสือพิมพ์ แต่จะให้ส่งหนังสือพิมพ์เพิ่ม
อีก ๓ ฉบับไปยังที่ทำการเจ้าพนักงานการพิมพ์ ในวันที่
ออกหนังสือพิมพ์นั้นโดยไม่คิดราคา เพื่อจะได้ตรวจตราให้
การเป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๒๒ ข้อผูกพันอันระบุไว้ในแผนกนี้ ท่านมิให้
ใช้บังคับไปถึงหนังสือพิมพ์ของรัฐบาล

มาตรา ๒๓ สิ่งพิมพ์หรือกิจการอันยังไม่เปิดเผยของ
สภาการเมือง หรือสภาในราชการ หรือรัฐบาลหรือเทศบาล
การเมืองซึ่งตั้งขึ้นโดยกฎหมาย ท่านห้ามมิให้ออกโฆษณา
ในหนังสือพิมพ์ก่อนได้รับอนุญาตจากเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ

มาตรา ๒๔ เจ้าพนักงานการพิมพ์มีอำนาจที่จะออกคำสั่งห้ามการออกโฆษณาในหนังสือพิมพ์ในเรื่องที่เกี่ยวกับการทหาร หรือ เกี่ยวกับการเมือง ระหว่าง สยาม กับ ต่าง ประเทศ แล้วแต่กรณี

มาตรา ๒๕ หนังสือพิมพ์ใด ออกโฆษณาข้อความอันเข้าอยู่ในลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๘ หรือ มาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ท่านว่าเจ้าพนักงานการพิมพ์มีอำนาจที่จะสั่งผ่อนผันเพียงให้หนังสือพิมพ์นั้น เสนอข้อความที่จะออกโฆษณาต่อไปให้เจ้าหน้าที่ตรวจข่าวตรวจก่อนในชั่วระยะเวลาที่เจ้าพนักงานการพิมพ์เห็นสมควร

มาตรา ๒๖ รัฐบาลมีอำนาจที่จะสั่งให้หนังสือพิมพ์ทั้งหลาย เสนอข้อความที่จะออกโฆษณาให้เจ้าหน้าที่ตรวจข่าวตรวจเสียก่อนในคราวที่มีการสงคราม หรือมีเหตุฉุกเฉิน แล้วแต่กรณี

มาตรา ๒๗ เมื่อมีการตรวจข่าวหนังสือพิมพ์ฉบับใด เจ้าหน้าที่ตรวจข่าวมีอำนาจที่จะห้ามมิให้ออกโฆษณาหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นทั้งหมดหรือแต่บางส่วน

มาตรา ๒๔ ถ้าผู้พิมพ์โฆษณาหรือบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ใดได้รับคำสั่งเป็นหนังสือว่า ให้เสนอข้อความให้เจ้าหน้าที่ตรวจข่าวตรวจเสียก่อน แต่ยื่นออกโฆษณาโดยมิได้เสนอต่อเจ้าหน้าที่ตรวจข่าวก็ดี ลงข้อความซึ่งเจ้าหน้าที่ตรวจข่าวได้ห้ามมิให้ออกโฆษณา ตาม พระราชบัญญัตินี้ก็ดี หรือไม่เชื่อฟังคำสั่งของเจ้าหน้าที่ตรวจข่าวก็ดี ท่านว่านายตำรวจชั้นสัญญาบัตรเมื่อได้รับแจ้งความของเจ้าหน้าที่ตรวจข่าวแล้ว มีอำนาจห้ามมิให้ขายหรือจ่ายแจกหนังสือพิมพ์นั้นได้ หรือจะยึดหนังสือพิมพ์ที่ออกนั้นทุกฉบับก็ได้

ในกรณีเช่นนั้น รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยจะต้องชี้ขาด ภายใน ๓ วัน นับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์

มาตรา ๒๕ ผู้พิมพ์โฆษณาหรือบรรณาธิการคนใดไม่พอใจในคำสั่งของเจ้าหน้าที่ตรวจข่าว จะอุทธรณ์ไปยัง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยก็ได้ คำชี้ขาดของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยนั้นให้เป็นที่สุดท้าย แต่ในระหว่างที่รอฟังคำชี้ขาดของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยนั้น ท่านว่าต้องปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่ตรวจข่าว

มาตรา ๓๐ หนังสือพิมพ์รายวันนั้นถ้ามิได้ออกจำหน่าย ต่อเนื่องกันเป็นเวลาสามสัปดาห์ ท่านให้ถือว่าใบอนุญาต เกี่ยวกับหนังสือพิมพ์นั้นเป็นอันสิ้นอายุ

หนังสือพิมพ์รายคาบนั้นถ้ามิได้ออกจำหน่ายเกินกำหนด เป็นเวลาเกินกว่าสามสัปดาห์ ท่านให้ถือว่าใบอนุญาต เกี่ยวกับหนังสือพิมพ์นั้นเป็นอันสิ้นอายุ

แผนก ๓

ความรับผิดชอบ การฟ้องคดี และวิธีดำเนินการ

มาตรา ๓๑ เมื่อบุคคลใดถูกบอกปิดไม่ออกใบอนุญาต ให้เป็นบรรณาธิการก็ดี ผู้พิมพ์โฆษณาที่ดี เจ้าของหนังสือพิมพ์ที่ดี หรือถูกถอนใบอนุญาตที่ดี ตั้งได้กล่าวมาใน มาตรา ๕, ๑๑, ๑๗ หรือ ๑๘ ไซ้ ท่านว่าบุคคลนั้นมามีสิทธิที่จะร้องอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ภายใน ๗ วัน นับตั้งแต่วันรับคำสั่งบอกปิด หรือถูกถอนใบอนุญาตนั้น

คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์นี้ รัฐบาลตั้งขึ้นเป็น ตำแหน่งประจำประกอบด้วยเจ้าพนักงานของรัฐบาล และบุคคลซึ่งไม่ใช่ข้าราชการประจำมีจำนวนเท่ากัน โดยไม่นับรวมผู้เป็นประธานซึ่งต้องอยู่ในตำแหน่งตุลาการ และองค์

ประชุม ของ คณะกรรมาธิการนี้ ต้องประกอบด้วยกรรมาธิการ
ไม่น้อยกว่ากึ่งจำนวนของกรรมาธิการทั้งสิ้น

ในการพิจารณาชั้นอุทธรณ์ ให้ประธานกรรมาธิการมี
อำนาจออกหมายเรียกบุคคลหรือ เอกสารใด ๆ มาประกอบ
การพิจารณาได้

ในเรื่องบอกรัดไม้ออกใบอนุญาต คณะกรรมาธิการ
พิจารณาอุทธรณ์ต้องเริ่มพิจารณาข้ออุทธรณ์ภายใน ๗ วัน
และในเรื่องถูกถอนใบอนุญาตต้องเริ่มพิจารณาข้ออุทธรณ์
ภายใน ๔๘ ชั่วโมง นับแต่เวลาที่ยื่นอุทธรณ์ แต่อย่างไร
ก็ดี ท่านให้บังคับการไปตามคำสั่งของเจ้าพนักงานการพิมพ์
จนกว่าคณะกรรมาธิการพิจารณาอุทธรณ์จะได้ให้คำวินิจฉัยซึ่ง
ให้ถือว่าเป็นคำชี้ขาดขั้นที่สุด

อนึ่ง คำสั่งของเจ้าพนักงานการพิมพ์อันเป็นไปโดย
สุจริตนั้น แม้คณะกรรมาธิการพิจารณาอุทธรณ์จะสั่งยก หรือ
แก้ไขประการใดก็ตาม รัฐบาลหรือเจ้าพนักงานการพิมพ์
ไม่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้แก่บุคคลผู้ได้รับอนุญาต หรือ
บุคคลอื่นใดเพราะเหตุที่ได้ถอนใบอนุญาต ในระหว่างคอย
คำวินิจฉัยของคณะกรรมาธิการพิจารณาอุทธรณ์

มาตรา ๓๒ ถ้าหนังสือพิมพ์เป็นของหุ้นส่วน หรือบริษัท จำกัดไชร์ ท่านว่าจะฟ้องเอาโทษตามพระราชบัญญัตินี้ได้ แต่จะเพาะผู้พิมพ์โฆษณา หรือกรรมการอำนวยการบริษัท เท่านั้น

มาตรา ๓๓ ผู้ใดทำการในหน้าที่เป็นบรรณาธิการ ผู้พิมพ์โฆษณา หรือเจ้าของหนังสือพิมพ์โดยไม่ได้รับอนุญาต ก็ดี หรือเมื่อใบอนุญาตนั้นได้ถูกถอนคืนแล้วก็ดี ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท

เพื่อประโยชน์แห่งข้อความในมาตรานี้ ท่านให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่า ผู้ใดครอบครองสถานที่อันมีเครื่องพิมพ์อยู่ ผู้นั้นย่อมเป็นผู้พิมพ์โฆษณา เว้นแต่จะนำสืบได้เป็นอย่างอื่น

มาตรา ๓๔ ผู้พิมพ์โฆษณาคนใดละเลยเสียไม่มีสมุดทะเบียนตั้งกล่าวไว้ในมาตรา ๑๓ ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าสิบบาท

มาตรา ๓๕ ถ้าสิ่งพิมพ์ หรือหนังสือพิมพ์ได้ออกโฆษณาโดยมิได้มีคำแถลงพิมพ์ไว้ในที่ระบุบังคับตามมาตรา ๑๔ และ ๒๐ หรือว่ามีคำแถลงอันเป็นเท็จไชร์ ท่านว่าผู้พิมพ์โฆษณามีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าบาทต่อ

ฉบับหนึ่ง ๆ ที่มีได้เป็นไปตามบทบังคับแห่งมาตราที่กล่าว
นั้น แต่ท่านมิให้ปรับเป็นจำนวนรวมกันเกินกว่าห้าร้อยบาท
สำหรับความผิดในคราวหนึ่ง

มาตรา ๓๖ ผู้ใดจงใจแกล้งความเท็จในคำขออนุญาต
เป็นผู้พิมพ์โฆษณาที่ดี เป็นเจ้าของที่ดี หรือเป็นบรรณาธิการ
หนังสือพิมพ์ที่ดี ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน
หกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าร้อยบาท

มาตรา ๓๗ ผู้พิมพ์โฆษณาคนใด ไม่ปฏิบัติให้ถูกต้อง
เต็มตามความในบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ ว่าด้วยการ
ส่งสิ่งพิมพ์หรือหนังสือพิมพ์ที่ตนได้พิมพ์ขึ้นให้แก่เจ้าพนักงาน
การพิมพ์ ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษ

(๑) ในกรณีแห่งสิ่งพิมพ์ ปรับไม่เกินห้าสิบบาท

(๒) ในกรณีแห่งหนังสือพิมพ์ ปรับไม่เกินสิบบาท

ทุกคราวที่ละเลยไม่ส่งฉบับที่ออกใหม่

มาตรา ๓๘ เมื่อใดมีความผิดทางอาชญาเกิดขึ้นด้วยการ
ออกโฆษณาสิ่งพิมพ์ หรือหนังสือพิมพ์ใด ๆ ท่านว่าผู้ประพันธ์
บรรณาธิการและผู้พิมพ์โฆษณา มีความผิดในฐานะเป็นตัวการ

ถ้าไม่รู้ตัวผู้ประพันธ์หรือบรรณาธิการ หรือเอาตัวมาให้
ศาลพิจารณาไม่ได้ ท่านให้เอาโทษแก่ผู้พิมพ์โฆษณาในฐานะ
เป็นตัวการ

มาตรา ๓๕ เจ้าพนักงานการพิมพ์มีอำนาจออกคำสั่ง
โฆษณาในราชกิจจานุเบกษา ห้ามการสั่ง หรือนำเข้ามาใน
สยาม ซึ่งสิ่งพิมพ์หรือหนังสือพิมพ์ใด ๆ อันระบุชื่อไว้ใน
คำสั่งนั้นก็ได้

ผู้ใดสั่งหรือนำสิ่งพิมพ์หรือหนังสือพิมพ์ตั้งแต่วันนั้นเข้ามา
ในสยาม ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหก
เดือน หรือปรับไม่เกินพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

สิ่งพิมพ์หรือหนังสือพิมพ์ตั้งวันนี้ ให้เจ้าหน้าที่ยึดและ
รับไว้เป็นของแผ่นดิน โดยมีต้องคำนึงว่าผู้หนึ่งผู้ใดจะถูก
พิพากษาว่ามีความผิดหรือหาไม่

มาตรา ๔๐ สิ่งพิมพ์หรือหนังสือพิมพ์อันต้องห้ามมิให้
นำเข้ามาในสยามนั้น ผู้ใดขายหรือจ่ายแจกก็ตาม เสนอ
ขายหรือเสนอจ่ายแจกก็ตาม ท่านว่าผู้นั้นมีความผิดต้อง
ระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท

มาตรา ๔๑ บรรณาธิการหรือผู้พิมพ์โฆษณาคนใด ผ่าฝืน
ต่อบทบัญญัติมาตรา ๒๓ หรือฝ่าฝืนคำสั่งเจ้าพนักงานการพิมพ์

วันที่ ๒๔ เมษายน ๒๔๗๗ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๑ หน้า ๑๒๗

ตามความในมาตรา ๒๔ หรือเมื่อใบอนุญาตสิ้นอายุแล้ว ตาม
มาตรา ๓๐ ยังกระทำการในหน้าที่นั้น ๆ ต่อไป ท่านว่ามี
ความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่
เกินพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๔๒ ผู้ใดขายหรือจ่ายแจก หรือเสนอขาย หรือ
เสนอจ่ายแจก ซึ่งหนังสือพิมพ์ใด ๆ อันออกโฆษณาโดย
มิได้ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่ตรวจข่าวโดยรู้อยู่แล้วว่า
หนังสือพิมพ์นั้น ออกโดยมิได้ปฏิบัติตามคำสั่ง เช่น นั้น ไซ้
ท่านว่าผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท

มาตรา ๔๓ ถ้าหนังสือพิมพ์ฉบับใด ออกโฆษณา
ผิดจากรายการที่ขออนุญาตไว้ตามพระราชบัญญัตินี้ไซ้ ท่าน
ว่าบรรณาธิการ และ ผู้พิมพ์ โฆษณาหนังสือพิมพ์ฉบับนั้น มี
ความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท

ประกาศมาณวันที่ ๓๑ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๖
เป็นปีที่ ๕ ในรัชกาลปัจจุบัน

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
(ตามมติของคณะรัฐมนตรี)

เจ้าพระยาศรัทธาธรมาชิเบศ
รัฐมนตรี